

Έπι κοινωνία έν τύπω

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Άρωμα

Τα αρώματα είναι προϊόντα χημικών συνθέσεων που δια μέσου της όσφρησης προκαλούν ευχάριστο αίσθημα και διεγείρουν διάφορα συναισθήματα. Ένα ανδρικό ή γυναικείο άρωμα διεγείρει την ερωτική διάθεση, το άρωμα του θυμιάματος διεγείρει το θρησκευτικό συναίσθημα. Απειροελάχιστα σωματίδια αιωρούμενα στον αέρα διεγείρουν νευρικές απολήξεις του οσφρητικού νεύρου και μας πληροφορούν για χιλιάδες καταστάσεις. Η μυρωδιά του φαγητού διεγείρει το αίσθημα της πείνας, το άρωμα ενός λουλουδιού μας χαλαρώνει... Αν αλλάξουμε το πρώτο γράμμα της λέξης άρωμα με το δεύτερο γράμμα της αλφαβήτου το άρωμα γίνεται το τελείως αντίθετο δηλαδή βρώμα που διεγείρει αντίστοιχα δυσάρεστη αίσθηση. Προκαλεί αηδία, απέχθεια, αποστροφή.

Η όσφρηση στον άνθρωπο των σύγχρονων κοινωνιών έχει μειωθεί σημαντικά. Η μύτη ενός σκύλου περιέχει 300 εκατομμύρια υποδοχείς όσφρησης, ενώ ο άνθρωπος έχει 6 εκατομμύρια. Αυτό σημαίνει, ότι η μύτη ενός σκύλου είναι 50 φορές ισχυρότερη από τη δική μας, και μπορεί να μυρίσει μυρωδιές που ούτε καν διανοούμεστε.

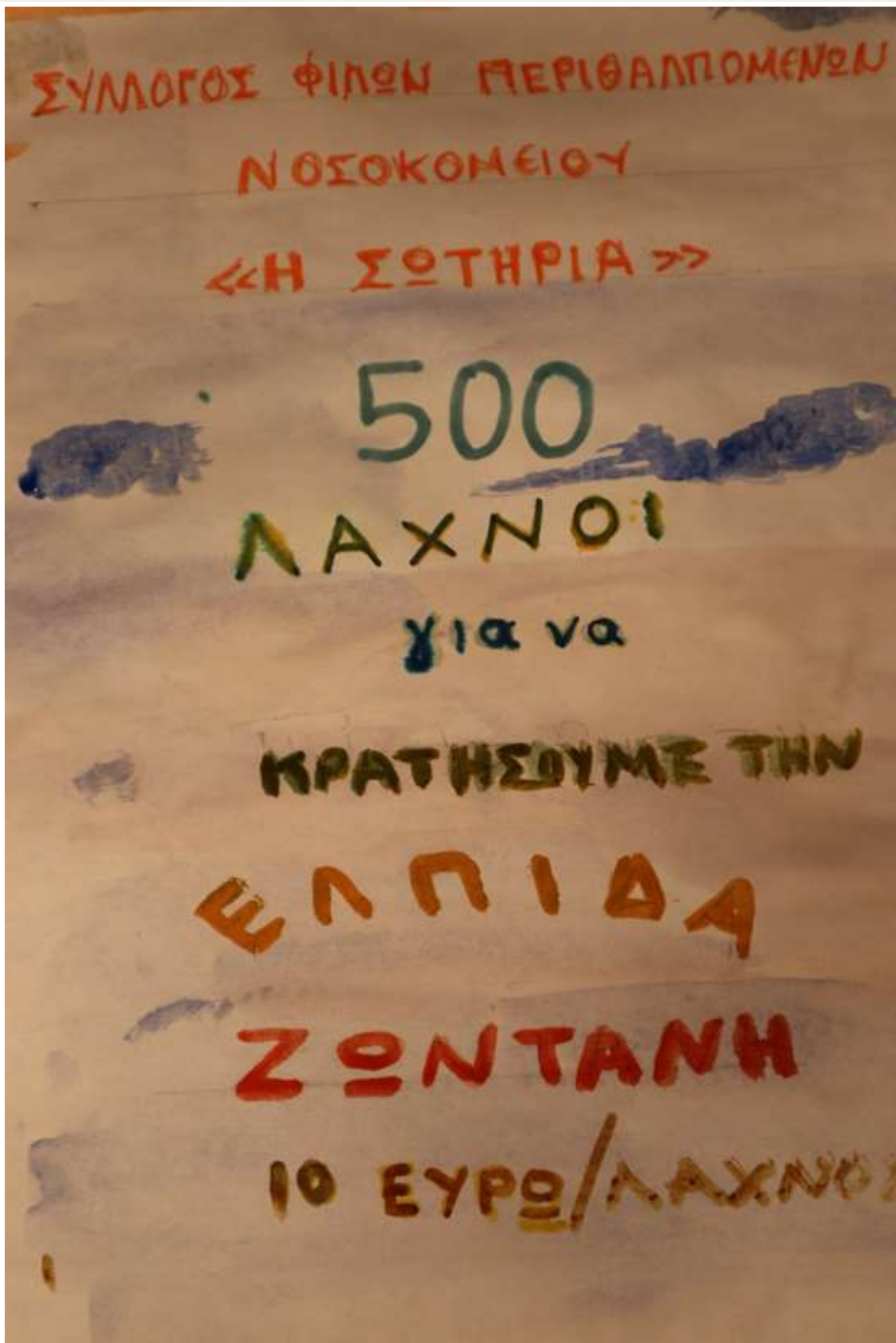
Στα ζώα από τα έντομα μέχρι και τα μεγάλα θηλαστικά η όσφρηση είναι ίσως το κύριο αισθητήριο επικοινωνίας με το περιβάλλον. Το κάθε είδος έλκεται από διαφορετικές οσμές. Οι μέλισσες από τα άνθη, οι σφήκες από τις ακαθαρσίες, ο ποντικός από το τυρί, η γάτα από το ψάρι κ.ο.κ.

Οι φερομόνες είναι ουσίες που αναδίδονται από το σώμα και έλκουν ερωτικά το αντίστοιχο είδος προς αναπαραγωγή.

Στο άρωμα αν αντικαταστήσουμε το πρώτο του γράμμα με χ γίνεται χρώμα. Ένας άλλος βασικός παράγοντας για την αρμονική μας επιβίωση στον Πλανήτη.

Επιτέλους ας πάψουμε να ασχολούμαστε με όλα τα δυσάρεστα που συμβαίνουν γύρω μας και ας βάλουμε στις ζωές μας χρώματα και αρώματα.

Πέτρος Γαρζώνης
Σχέδιο: Ρένα Καραλέκα

Ευχαριστούμε θερμά την ΑΙΓΕΑΣ Α.Μ.Κ.Ε και ιδιαίτερα τους Αξιοτίμους κύριο Αθανάσιο και κυρία Μαρίνα Μαρτίνου οι οποίοι μας προσέφεραν απλόχερα τα πιο κάτω δώρα τα οποία θα κληρωθούν προς ενίσχυση των σκοπών του Συλλόγου μας.

1ος Λαχνός: Apple MacBook Pro 13" με Touch Bar MYD92GR/A (Αξίας: 1.849,00 ευρώ)

2ος Λαχνός: Apple iPhone 13 Pro Max 256GB 5G Sierra Blue (Αξίας: 1.499,00 ευρώ)

Η κλήρωση θα γίνει την Πέμπτη 24 Φεβρουαρίου 2022 στις 12 το μεσημέρι παρουσία Δικηγόρου κατά τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας σε αίθουσα ΔΙΕΚ στο κτίριο της Νοσηλευτικής Διεύθυνσης (απέναντι από το κτίριο της Διοίκησης)

Για να προμηθευθείτε λαχνούς επικοινωνήστε με την Γραμματεία κα Κυριακή 6948202860

ΙΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ 2018

Το θέμα των διακρίσεων είναι πολύ παλιό και έχει πολλές πτυχές.

Στην Αρχαιότητα, αυτές ήταν μεταξύ των ελεύθερων πολιτών και των δούλων. Στον Μεσαίωνα, το θέμα άρχισε να παίρνει ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις λόγω της Ιεράς Εξέτασης στην Δύση. Εκεί καταδικάστηκαν πολλοί άνθρωποι ως μάγοι και επαναστάτες. Άνθρωποι που το μοναδικό σφάλμα τους ήταν ότι γεννήθηκαν με διαφορετικό χρώμα δέρματος, είχαν κάποια ψυχική πάθηση ή πίστευαν σε κάτι διαφορετικό από την επίσημη άποψη που υπήρχε.

Με το πέρασμα των αιώνων το ζήτημα αντί να αμβλυνθεί, διογκώθηκε ακόμα περισσότερο. Θρησκευτικοί πόλεμοι, δουλεμπόριο των φυλών, θεωρία για την ανωτερότητα της φυλής είναι μερικά μόνο από τα περιστατικά που σημάδεψαν την παγκόσμια ιστορία των διακρίσεων. Όμως το θέμα αυτό εξακολουθεί να υπάρχει και να απασχολεί και τη σημερινή κοινωνία.

Αν και το βιοτικό αλλά και το πνευματικό επίπεδο των ανθρώπων έχει ανέβει, κυρίως στη Δύση, το φαινόμενο των διακρίσεων εξακολουθεί και υπάρχει τόσο μεταξύ των φυλετικών ομάδων όσο και των κοινωνικών ομάδων.

Οι φυλετικές διακρίσεις στην Αμερική μετράνε ιστορία εκατοντάδων ετών. Πρώτα ήταν οι Ινδιάνοι που είναι και οι αυτόχθονες κάτοικοι της Αμερικής, ενώ μετά ήταν οι αφροαμερικάνοι και οι ισπανόφωνοι. Άλλωστε η δουλεία και τα σκλαβοπάζαρα μέχρι ενός σημείου ήταν συνυφασμένα με τη γέννηση της Αμερικής. Κάπι που δυστυχώς, παρόλες τις εξαγγελίες και τα βήματα προόδου που έχουν γίνει εξακολουθούν να υπάρχουν, δημιουργώντας κάποτε εκρηκτικές διαστάσεις (δολοφονία Floyd) όπως και στην Ευρώπη. Η θεωρία της φυλετικής ανωτερότητας της Γερμανίας ήταν μία από τις αιτίες που σηματοδότησαν τον Β' παγκόσμιο πόλεμο που αιματοκύλησε τον κόσμο.

Όμως και οι θρησκείες έχουν μερίδιο ευθύνης στο μεγάλο θέμα των διακρίσεων. Άλλωστε πολλά γεγονότα στην ιστορία έχουν αφετηρία ακριβώς αυτή την αιτία (σταυροφορίες, νύχτα Αγίου Βαρθολομαίου, ακραίες ισλαμικές οργανώσεις).

Δεν πρέπει ποτέ να λησμονείτε ότι όλοι οι άνθρωποι ανεξάρτητα από τη φυλή, το χρώμα και τη θρησκεία είναι ίσοι.

Πάντως το πρόβλημα των διακρίσεων πέρα από τα κράτη, τα έθνη και τις θρησκείες αφορά την ίδια την κοινωνική πραγματικότητα. Ολόκληρες κοινωνικές ομάδες κατακρίνονται και δέχονται διακρίσεις. Αυτό είναι εύκολο να το διαπι-

στώσει κανείς από την αντιμετώπιση που θα έχει ένας φορέας του Έιτς, ένας τοξικομανής, ένας τρόφιμος ψυχιατρείου ή φυλακής, ένα άτομο με ειδικές ανάγκες ή ένας ομοφυλόφιλος στις κοινωνικές σχέσεις. Ένας τέτοιος άνθρωπος είναι πολύ δύσκολο να βρει δουλειά, όπου και να πάει είναι δακτυλοδεικτούμενος και φέρει μαζί του το στίγμα. Οι άλλοι άνθρωποι, αντί να τον πλησιάζουν, τον διώνχουν και τον απομακρύνουν.

Βέβαια τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει αρκετές προσπάθειες ενσωμάτωσης. Όμως η πραγματικότητα είναι σκληρή. Κλείνουμε την πόρτα και τα μάτια μας σε αυτούς τους ανθρώπους επειδή είναι «διαφορετικοί». Ακόμα και οι εξαγγελίες που λέγονται, κατά καιρούς, περί ισότητας αποδεικνύονται κενές, όταν δε συνοδεύονται με πράξεις.

Είναι πολύ εύκολο να κατακρίνουμε και να σιγματίσουμε κάποιον ακόμα και από τον τρόπο συμπεριφοράς του, το ντύσιμό του ή τις ιδέες που εκφράζει. Άλλωστε η λέξη «ψεκασμένος» ή «φασίστας» χρησιμοποιείται με τρομερή ευκολία προς συνανθρώπους μας το τελευταία διάστημα.

Όμως εδώ θα πρέπει να γίνει ειδική μνεία σε ένα είδος διακρίσεων που ενώ ανάγεται στη δημιουργία της ανθρωπότητας εξακολουθεί να υφίσταται με τον ίδιο ρυθμό σε πάρα πολλές καταστάσεις και αυτό δεν είναι άλλο από τη διάκριση κατά των γυναικών.

Οι γυναίκες θεωρούνται καλύτερα όντα όχι μόνο από αρκετούς άνδρες -σε κάθε κοινωνία- αλλά και από πολλά κράτη (κυρίως μουσουλμανικά) ως επίσημη θέση με τραγικές καταλήξεις τις προσβολές, τη βία, ακόμα και τον θάνατο.

Βέβαια έχουν γίνει αρκετά βήματα όσον αφορά την ισότητα όμως οι αντιλήψεις και οι διακρίσεις παραμένουν βαθιά ριζωμένες στο ανθρώπινο υποσυνείδητο. Άλλωστε η έκφραση «εγώ είμαι άνδρας» αναφέρεται αρκετά συχνά.

Τελειώνοντας θα πρέπει να αναφέρουμε την αιώνια αντιπαλότητα πλουσίων και φτωχών. Από τη μία οι πλούσιοι, οι δυνατοί που τους ανοίγονται οι πόρτες της ζωής και από την άλλη οι φτωχοί, οι αδύναμοι που προσπαθούν με νύχη και με δόντια να εξασφαλίσουν την ίδια τους τη ζωή.

Συνεπώς, παρά τη μεγάλη πρόοδο που έχει συντελεστεί – πρόοδο μηχανών και όχι πνεύματος- οι διακρίσεις ανάλογα με τη φυλή, το χρώμα, τη θρησκεία, την ιδιαιτερότητα και φυσικά τις ιδέες εξακολουθεί να υπάρχει. Ίσως η παιδεία και η δυναμική της νέας γενιάς αποτελέσουν τον κυματοθραύστη στις διακρίσεις της κάθε κοινωνίας.

Τάσος Κουλουριδής

Είναι μία ιστορία που λίγοι τη γνωρίζουν...

Η ιστορία αναφέρεται στους δύο από τους τρεις μεγάλους τενόρους, που τραγουδώντας μαζί μάγεψαν τον κόσμο! Έστω και αν δεν έχεις πάει στην Ισπανία, θα πρέπει να έχεις ακούσει, για την αντιπαλότητα που υπάρχει μεταξύ Καταλανών και Μαδριλένων. Κι' αυτό γιατί οι Καταλανοί παλεύουν για την αυτονομία τους, σε μία Ισπανία ελεγχόμενη από τη Μαδρίτη!

Λοιπόν... ο PLACIDO DOMINGO είναι Μαδριλένος και ο JOSE CARRERA είναι Καταλανός. Για πολιτικές διαφορές το 1984, ο CARRERA και ο DOMINGO έγιναν εχθροί!

Πάντα στις συναυλίες που τους καλούσαν να τραγουδήσουν, σε οποιοδήποτε μέρος της Γης, έβαζαν και οι δύο στα συμβόλαιά τους σαν όρο απαράβατο ότι δεν θα τραγουδήσουν, αν ο αντίπαλός ήταν καλεσμένος!

Το 1978 όμως, παρουσιάστηκε στον CARRERAS ένας εχθρός πολύ πιο ισχυρός από τον PLACIDO DOMINGO. Σε κάποιες εξετάσεις που έκανε, διαπιστώθηκε ότι είχε... ΛΕΥΧΑΙΜΙΑ!

Η πάλη ενάντια στον καρκίνο ήταν πολύ δύσκολη. Οι μακροχρόνιες θεραπείες, η μεταμόσχευση νωπιαίου μυελού και οι συνεχείς αλλαγές του αίματός του τον υποχρέωναν να ταξιδεύει κάθε μήνα στην Αμερική. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, του ήταν αδύνατον να δουλέψει. Και παρ' όλο που είχε μια μεγάλη περιουσία, όλα αυτά τα τεράστια έξοδα τον έφεραν σε πολύ δύσκολη οικονομική θέση!

Όταν πια δεν είχε άλλα χρήματα, κάποιος φίλος του τον πληροφόρησε, ότι πρόσφατα στη Μαδρίτη δημιουργήθηκε ένα ίδρυμα, που θα έριπτε δωρεάν αρρώστους με λευχαιμία.

Χάρη στη φροντίδα του ιδρύματος "FORMOZA", ο CARRERAS νίκησε την ασθένειά του και άρχισε να ξανατραγουδάει!!

Αυτό του έφερε πάλι πολλά κέρδη, όπως άλλωστε το άξιζε και αποφάσισε να γίνει δωρητής του ιδρύματος!

Όταν διάβασε το καταστατικό, είδε με έκπληξη ότι ιδρυτής και πρόεδρος του ιδρύματος ήταν ο PLACIDO DOMINGO!!!

Γρήγορα ανακάλυψε ότι ο DOMINGO είχε δημιουργήσει αυτό το ίδρυμα για να τον βοηθήσει, και είχε ζητήσει να μη το μάθει ο CARRERAS και νιώσει ταπεινωμένος που θα αναγκαζόταν να δεχθεί τη βοήθεια του εχθρού του!

Το πιο συγκινητικό όμως, ήταν η συνάντηση αυτών των δύο μεγάλων καλλιτεχνών!

Κατά τη διάρκεια μιας συναυλίας του PLACIDO DOMINGO στη Μαδρίτη, ο JOZE KARRERAS ξάφνιασε τους πάντες. Διακόπτοντας τη συναυλία ανέβηκε στη σκηνή,

Γονάτισε ταπεινά μπροστά στα πόδια του "εχθρού" του, του ζήτησε συγγνώμη, και τον ευχαρίστησε δημόσια για το καλό που του έκανε!

Ο PLACIDO DOMINGO, τον βοήθησε να σηκωθεί, και με μία ζεστή αγκαλιά, ξεκίνησαν μια δυνατή και τρυφερή φιλία!!!

Μετά από καιρό, ένας δημοσιογράφος ρώτησε τον DOMINGO: «Γιατί δημιουργήσατε το ίδρυμα "FORMOZA", αφού το ξέρατε καλά ότι εκτός που θα βοηθούσατε έναν εχθρό σας, θα δίνετε τη δυνατότητα σε έναν αντίπαλο να σας ανταγωνίζεται;»

Η απάντησή του ήταν σύντομη και καθοριστική! «Γιατί θα ήταν άδικο να χαθεί μια φωνή σαν τη δική του!!!!»

Ο Παρατηρητής

Όταν βγαίνεις έξω, όταν περπατάς στους δρόμους, υπάρχει κάθε είδους θόρυβος, όλων των ειδών, τα ουρλιαχτά. Υπάρχει χυδαιότητα, κτηνωδία κι αυτός ο θόρυβος κυλάει μέσα σου, πράγμα που είναι πολύ καταστρεπτικό. Όσο πιο ευαίσθητος είσαι, τόσο πιο καταστρεπτικό γίνεται αυτό, πληγώνει τον οργανισμό σου. Κι ύστερα αντιστέκεσαι σ' αυτό το πλήγωμα κι έτσι χτίζεις έναν τοίχο. Και όταν χτίζεις τοίχο γύρω σου, απομονώνεσαι. Κι από κει και μετά μεγαλώνεις την απομόνωση, πράγμα που θα σε κάνει να πληγώνεσαι όλο και περισσότερο. Ενώ αν παρατηρείς τον θόρυβο, αν δίνεις την προσοχή σου στον θόρυβο, τότε θα δεις ότι ο οργανισμός σου δεν πληγώνεται ποτέ.

Αν καταλάβετε αυτήν τη μοναδική βασική αρχή, θα έχετε καταλάβει κάτι που έχει τεράστια σημασία: ότι όπου υπάρχει παρατηρητής που διαχωρίζει τον εαυτό του από εκείνο που παρατηρεί, υπάρχει αναπόφευκτα και σύγκρουση.

Ό,τι και να κάνετε, όσο υπάρχει διαίρεση ανάμεσα στον παρατηρητή και στο παρατηρούμενο, θα υπάρχει αναπόφευκτα σύγκρουση. Όπως όσο υπάρχει διαίρεση ανάμεσα σε μουσουλμάνους και ινδουιστές, ανάμεσα σε καθολικούς και προτεστάντες, ανάμεσα σε μαύρους και σε άσπρους, θα υπάρχει αναπόφευκτα σύγκρουση. Μπορεί να είσατε διαλλακτικοί ο ένας απέναντι στον άλλον, αλλά αυτό είναι μία νοητική κάλυψη της αδιαλλαξίας σας.

Όσο υπάρχει διαίρεση ανάμεσα σ' εσάς και στη γυναίκα σας, θα υπάρχει σύγκρουση. Στην ουσία αυτή η διαίρεση υπάρχει όσο ο παρατηρητής είναι κάτι ξεχωριστό απ' αυτό που παρατηρεί. Όσο λέω, «ο θυμός είναι διαφορετικός από μένα, πρέπει να ελέγξω τον θυμό, πρέπει ν' αλλάξω, πρέπει να ελέγξω τις σκέψεις μου», υπάρχει διαίρεση, επομένως υπάρχει σύγκρουση. Η σύγκρουση προϋποθέτει καταπίεση, συμμόρφωση, μίμηση, τα περιέχει όλα αυτά.

Αν δείτε πραγματικά την ομορφιά αυτού του πράγματος, ότι ο παρατηρητής είναι το παρατηρούμενο, ότι αυτά τα δύο δεν είναι χωριστά, τότε μπορείτε να παρατηρήσετε τη συνείδηση στο σύνολό της χωρίς ανάλυση. Τότε βλέπετε ολόκληρο το περιεχόμενο μέσα σε μια στιγμή.

Κρισιναμούρτι

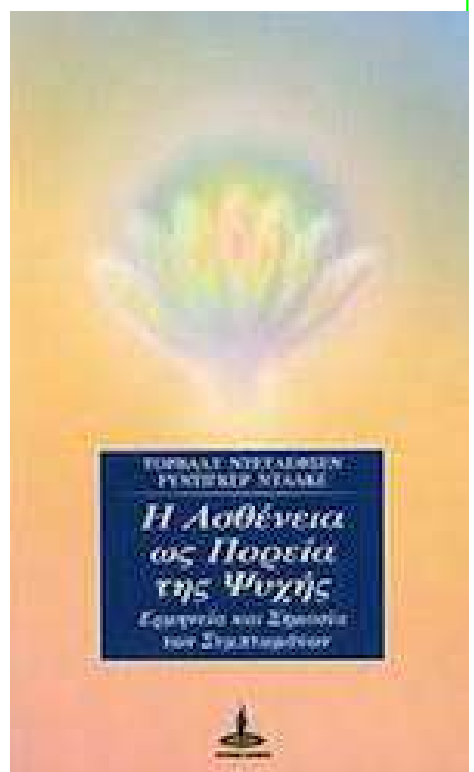
Η ασθένεια ως πορεία της ψυχής

Η υγεία και η ασθένεια είναι έννοιες που φιλοσοφικά έχουν απασχολήσει από αρχαιότατων χρόνων πολλά φωτισμένα και σκεπτόμενα μυαλά με σκοπό να αποδοθεί ένας ορισμός και μια προσέγγιση που θα ωφελούσε και θα πλησίαζε με τη μεγαλύτερη ακρίβεια την ολότητα ενός ανθρώπου που νοσεί ή έχει την τύχη να είναι υγιής. Η ιατρική του 21ου αιώνα τείνει να αντιμετωπίζει την ασθένεια ως μια ενοχλητική διαταραχή της υγείας επιβληθείσα από εχθρικούς εξωτερικούς ή εσωτερικούς διαταραγμένους παράγοντες (μικρόβια, ιοί, αυτοαντισώματα, αλλεργιογόνα) και προσπαθεί να ανακόψει την πορεία αυτής της διαταραχής όσο το δυνατόν γρηγορότερα ωστόσο τελικά την ξεριζώνει. Αν ωστόσο θέλουμε να οξύνουμε την αντίληψή μας, θα μπορούσαμε να δούμε την ασθένεια όχι απλά ως μία εχθρική ή λειτουργική ατέλεια της φύσης αλλά ως μηχανισμό ενός ολιστικού ρυθμιστικού συστήματος με σκοπό την εξέλιξη και την ίαση-λύτρωση. Υπό τη θεώρηση αυτή, θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο άνθρωπος νοσεί γιατί του λείπει η ενότητα. Ο άνθρωπος ζει μέσα από το Εγώ του, που πάντα λαχταρά τον έλεγχο και την εξουσία. Το Εγώ ζει μέσα στην οριοθέτηση και επομένως φοβάται τη χαλάρωση στην αγάπη, την εμπιστοσύνη, την ενοποίηση. Η ασθένεια μοιάζει με το βήμα εκείνο που πραγματοποιεί ο άνθρωπος μέσα από την ύβρι του Εγώ προς την ταπεινότητα και αποδοχή της αδυναμίας. Η ασθένεια δίνει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να λυτρωθεί. Η συμφορά μπορεί να μετατραπεί σε λύτρωση. Προς τον σκοπό αυτό πρέπει ο άνθρωπος να σταματήσει τον αγώνα του να αντιμάχεται και να μάθει να ακούει τι θέλει να του πει η ασθένειά του, να πορευτεί σε επικοινωνία με τα συμπτώματά του. Πρέπει να είναι έτοιμος να αμφισβητήσει τις απόψεις και τις ιδέες που έχει για τον εαυτό του. Η ίαση-λύτρωση συνδέεται πάντοτε με μια διεύρυνση της συνείδησης και με ωριμότητα. Αν το σύμπτωμα εμφανίστηκε επειδή κάποια σκιά βυθίστηκε και εγκαταστήθηκε στο σώμα, η ίαση είναι η αντιστροφή αυτής της διαδικασίας. Θα μπορούσαμε να προβάλουμε τις παραπάνω απόψεις σε πολλές νοσογόνους καταστάσεις με σκοπό να αποκαταστήσουμε το χαμένο μήνυμα της ίασης. Πάντα βέβαια η ερμηνεία τους πρέπει να γίνεται εξατομικευμένα με σεβασμό στα μύχια της ψυχής του ασθενούς, που ούτως ή άλλως είναι ο μόνος που μπορεί να κάνει και την ανάστροφη διεργασία της συνείδησής του. Ως παρατηρητές θα μπορούσαμε αρχικά να δώσουμε έμφαση στην παρατήρηση των σημείων και των τομέων όπου εκδηλώνονται τα συμπτώματα προκειμένου να δώσουμε μια κατεύθυνση προς την ίαση. Για παράδειγμα, αν πάρουμε την κατάσταση ενός κοινού κρυολογήματος. Το κρυολόγημα εμφανίζεται πάντοτε σε καθεστώς κρίσεων, όπου μπουκνώνουμε και κλείνουμε. Με την έννοια της κρίσης εννοούμε και όλες τις καθημερινές συγκρούσεις που φορτίζουν την ψυχή μας. Επειδή τη στιγμή εκείνη δεν είμαστε έτοιμοι να αποδεχτούμε την πρόκληση αυτών των κρίσεων, τις σωματοποιούμε. Το κρυολόγημα μας επιτρέπει να αποτραβηχτούμε κατ'αρχήν από την ενοχλητική αυτή πρόκληση και να αφοσιωθούμε λίγο στον εαυτό μας και μάλιστα με την αμέριστη κατανόηση του περιγύρου. Την ευαι-

σθησία μας τη βιώνουμε τώρα έτσι στο σωματικό επίπεδο. Το κεφάλι πονά, τα μάτια δακρύζουν, η μύτη τρέχει, όλα είναι ερεθισμένα. Η μύτη και τα αφτιά είναι βουλωμένα καθιστώντας κάθε επικοινωνία αδύνατη. Ο ερεθισμένος λαιμός ως μέσο επικοινωνίας περιορίζει την έκφραση και τη συνδιαλλαγή μας με τους άλλους. Οι αμυγδαλές ως αμυντικός μηχανισμός διογκώνονται σε βαθμό που να μην μπορεί να καταπιεί οτιδήποτε. Τι ακριβώς αρνείται να καταπιεί; Η κατάποση είναι πράξη αποδοχής. Οι πόνοι στους μυς και η γενικευμένη κόπωση αποτρέπουν κάθε κίνηση, οι πόνοι στους ώμους απεικονίζουν το βάρος των προβλημάτων που λυγίζουν τους ώμους, προβλήματα που δεν μπορούμε άλλο να σηκώσουμε. Αρκετά μεγάλο ποσοστό αυτών των προβλημάτων προσπαθούμε να αποχρέμψουμε με τη μορφή πτυώδους βλέννας. Η παχύρρευστη βλέννα που έκλεινε στην αρχή κάθε ροή πρέπει να διαλυθεί, να ρευστοποιηθεί ώστε να αρχίσουν τα πράγματα να ρέουν. Η ανιστοιχία με το ψυχοδιανοητικό μας επίπεδο εμφανής, πρέπει να κάνουμε ένα βήμα πίσω για ανασύνταξη δυνάμεων, να ξεκολλήσουμε ίσως από μια περιοριστική αντίληψη, να απορρίψουμε τοξικές απόψεις, να μεγεθύνουμε την αντίληψη και το εύρος των αντιδραστικών μας μηχανισμών και όλα αυτά προτού επιστρέψουμε στην κανονική μας ζωή και σε επικοινωνία με τους άλλους ανθρώπους. Οι μαλακτικές τροφές είναι συνήθως βάλσαμο προς την κατεύθυνση αυτή αφού μαλακώνουν τον ερεθισμένο βλεννογόνο, προσφέροντας έτσι την αγαλία και την κατανόηση που και οι ψυχές μας θα ήθελαν από τον συνάνθρωπο για να παρηγορηθούν, να νιώσουν αποδοχή και να μαλακώσει ο ερεθισμός τους.

Τσέλιου Ελένη

Βασισμένο σε πηγές από το βιβλίο «Η ασθένεια ως πορεία της ψυχής, ερμηνεία και σημασία των συμπτωμάτων», εκδόσεις Πύρινος κόσμος

Το Πρόβλημα της Κλιματικής Αλλαγής

Ένα περιβαλλοντικό πρόβλημα της εποχής μας που απασχολεί εξίσου επιστήμονες και πολίτες είναι το φαινόμενο της κλιματικής αλλαγής. (Climate Change, στα αγγλικά). Η μέση άνοδος της θερμοκρασίας είναι ανησυχητική σε ολόκληρο τον πλανήτη. Συγκεκριμένα, η κλιματική αλλαγή είναι αποτέλεσμα της υπερθέρμανσης του πλανήτη, και σχετίζεται με καιρικά φαινόμενα όπως η θερμοκρασία, η στάθμη της θάλασσας και ο υετός. Επιπλέον, τα τελευταία 150 χρόνια (η λεγόμενη «βιομηχανική εποχή»), οι θερμοκρασίες στον πλανήτη έχουν αυξηθεί ταχύτερα απ' ό,τι σε οποιαδήποτε άλλη εποχή ως τώρα.

Οι κύριες αιτίες του φαινομένου της κλιματικής αλλαγής είναι η καύση των ορυκτών καυσίμων, όπως πετρέλαιο, άνθρακας και φυσικό αέριο αλλά και άλλες ανθρώπινες ενέργειες όπως η γεωργία και η αποψίλωση των δασών. Το πρόβλημα συνίσταται κυρίως στο ότι τα αέρια που εκπέμπονται παγιδεύουν τη θερμοκρασία στην ατμόσφαιρα (το φαινόμενο του θερμοκηπίου).

Κύρια συνέπεια της κλιματικής αλλαγής είναι η αύξηση της μέσης θερμοκρασίας του πλανήτη. Σύμφωνα με υπολογισμούς, η παγκόσμια θερμοκρασία έχει αυξηθεί κατά 1,1 βαθμούς Κελσίου από την προβιομηχανική εποχή και μετά, ενώ μέχρι το τέλος του τρέχοντος αιώνα είναι πιθανή η αύξηση της θερμοκρασίας κατά 3 ως 5 βαθμούς Κελσίου. Οι συνέπειες θα είναι φυσικά καταστροφικές. Άλλωστε, οι επιστήμονες προειδοποιούν επανειλημμένα πως πρέπει να αποφύγουμε αύξηση της μέσης θερμοκρασίας της γης πάνω από 1,5 βαθμούς Κελσίου. Ακόμα, η άνοδος της θερμοκρασίας σχετίζεται και με τη δημιουργία ακραίων καιρικών φαινομένων, όπως άνοδος της στάθμης της θάλασσας, πλημμύρες και το λιώσιμο των πάγων στους πόλους της Γης.

Ο πλανήτης Γη φιλοξενεί εδώ και δεκαετομύρια χρόνια τη ζωή. Έγινε το σπίτι της ανθρωπότητας. Του χρωστάμε λοιπόν σεβασμό, του χρωστάμε να τον φροντίζουμε και να τον διατηρήσουμε για τα παιδιά μας. Το ερώτημα που προκύπτει εύλογα λοιπόν είναι πώς μπορούν να περιοριστούν οι συνέπειες της κλιματικής αλλαγής. Καθοριστικής σημασίας είναι ο περιορισμός της εξάρτησής μας από τα ορυκτά καύσιμα και ο περιορισμός της καύσής τους, ενώ πρέπει να τροποποιηθούν επίσης οι μεταφορές, η βιομηχανία, η ενέργεια, η γεωργία...

Στην Ελλάδα και στην Αττική, το καλοκαίρι που πέρασε (2021), ήταν ένα από τα θερμότερα όλων των τελευταίων χρόνων. Τον φετινό

Αύγουστο η θερμοκρασία έσπασε ρεκόρ, ξεπερνώντας τους 40 βαθμούς Κελσίου σε αρκετές περιοχές της χώρας. Χρειάζονταν πολύ λίγη δροσιά. Υπήρξαν όμως και άλλα πολύ θερμά καλοκαίρια τα τελευταία χρόνια, όπως το 2012, το 2007, το 2013, που η κατάσταση με τη ζέση ήταν δύσκολη.

Οι συνέπειες της κλιματικής αλλαγής είναι πλέον παντού ορατές. Πρόκειται για ένα πρόβλημα σημαντικό που απαιτεί δράση από όλες τις χώρες του κόσμου. Συμπερασματικά, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι εάν θέλουμε να συνεχίσουμε να κατοικούμε στον πλανήτη χωρίς προβλήματα και να αφήσουμε κάτι στις μελλοντικές γενιές, το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής απαιτεί συντονισμένη δράση, παγκοσμίως.

Ευτυχία Καππάτου

Ήθη και Έθιμα

Με την άφιξη του Δεκεμβρίου το κρύο αρχίζει να είναι αρκετά πουσημένο... ανακοινώνοντάς μας έτσι τον ερχομό του Χειμώνα και την επέλαση του χιονιού. Γι' αυτό, άλλωστε ο Δεκέμβριος λέγεται και «Άσπρος μήνας», «Άσπρομηνάς» αλλά και «χιονιάς»...

Ήταν ο πρώτος μήνας του ρωμαϊκού ημερολογίου και ονομάστηκε έτσι από το λατινικό αριθμό decem (10), που σημαίνει δέκα, αφού ο Δεκέμβριος ήταν ο 10ος μήνας σύμφωνα με το Ρωμαϊκό ημερολόγιο. Ο Δεκέμβριος ή Δεκέμβρης ή Χριστουγεννάρις (ποντιακά) ή Σινιντρέ (Αρβανίτικα) είναι ο δωδέκατος και τελευταίος μήνας του έτους κατά το Γρηγοριανό Ημερολόγιο και είναι ένας από τους 7 μήνες με διάρκεια 31 ημερών.

Ο Δεκέμβριος είναι ο μήνας με τις λιγότερες

ώρες φωτός στο βόρειο ημισφαίριο και τις περισσότερες ώρες φωτός στο νότιο ημισφαίριο και πάντα ξεκινά την ίδια μέρα της εβδομάδας με τον Σεπτέμβριο.

Σχετικές είναι και οι παροιμίες που λένε: Χιόνι του Δεκεμβρίου, χρυσάφι του καλοκαιριού. Δεκέμβρη μου, με πάγωσες και πώς να ξεπαγιάσω. Συνεχίζεται το μάζεμα των ελιών, των εσπεριδοειδών και σπέρνονται χορταρικά.

Η γιορτή των Χριστουγέννων με τα τόσα έθιμα και τις τόσες παραδόσεις χαρακτηρίζει ολόκληρο τον μήνα. Ας είναι λοιπόν αυτός ο μήνας που θα φέρει σε όλους μας την ελπίδα, και την αισιοδοξία που...τόσο πολύ χρειαζόμαστε...

https://www.facebook.com/permalink.php?id=132361396846367&story_fbid=3480363518712788

ΓΙΝΕ ΜΕΛΟΣ

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων Νοσοκομείου "Η Σωτηρία"

Νοσοκομείο Νοσημάτων

Θώρακος Αθηνών

"Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

site: www.sylfilon.gr

ΔΩΡΕΕΣ

Για την οικονομική ενίσχυση του Συλλόγου μας **Ευχαριστούμε θερμά τους:**

Δημήτρη Βαλασιμίδη, Αθηνά Βασιλειάδου, Maria Charle, Ευρυδίκη Καλλέργη Πύρρου, Κιατίπη Λεμονιά, Βασιλική Λουκοπούλου, Ειρήνη Πανοπούλου, Ματίνα Σπυράτου και Αικατερίνη Χρυσάκη.

Ευχαριστούμε θερμά για δωρεά αντί στεφάνου το: Μόνιμο Προσωπικό της

Ψυχιατρικής Κλινικής στη μνήμη της Φιλοσίας Λουκέα και την κα Ελένη Σπανογιάννη και τεκνά Μανταλένα και Νικόλαο, την κα Στέλλα Τομαρά και τον κ. Παναγιώτη Τομαρά στη μνήμη της **Αλέκας Τομαρά**

Λογαριασμός τραπεζής για κατάθεση δωρεών:

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6274-040035-006

IBAN: GR7101712740006274040035006

Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων "Σοφία Σλήμαν"

Παρακαλούμε ενημερώστε μας και τηλεφωνικά για την κατάθεσή σας, ώστε να εκδίδουμε με λεπτομέρειες το παραστατικό εισπραξής.

Ώρες Λειτουργίας Γραμματείας:
Δευτέρα & Πέμπτη 11:00 - 15:00

Ο Ετήσιος Οικονομικός Ισολογισμός του Συλλόγου μας δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως και αναρτάται στο site του Συλλόγου μας www.sylfilon.gr

Έπι κοινωνία εν τύπω

Μηνιαία εφημερίδα. Εκδίδεται σε 2.500 φύλλα

Ιδιοκτησία:

«Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων Νοσοκομείου "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"»

Έδρα: Γ.Ν.Ν.Θ.Α. «Η ΣΩΤΗΡΙΑ», Μεσογείων 152, Αθήνα 11527

Εκδότης: Πέτρος Γαρζώνης.

Συντακτική Ομάδα: Μάγδα Γιαλλελή, Γιώργος Δεδούσης, Κυριακή Δημητρουλάκη, Τάσος Κουλουριδης, Νίκος Παΐσιος, Δώρα Παπαζαφείρη, Ματίνα Σπυράτου και Άρης Στρατάκος.

Εκτύπωση: Γεώργιος Κωστόπουλος, Σελλασίας 6, Αθήνα, Τ.Κ. 10439 Τηλ.: 2108813241

Για αυτό το τεύχος εργάστηκαν επίσης οι: Τζόγια Καππάτου, Ειρήνη Καραλέκα, Μπέση Κατσιμήτρου, Αθηνά Πέτση, Σπύρος Πουρικής και Ανδρέας Σακκάς.

Οι αρθρογράφοι φέρουν πλήρως την ευθύνη των κειμένων τους

ΗΝ Δ' ΑΠΟΛΕΙΨΑΣ ΣΩΜΑ ΕΣ ΑΙΘΕΡ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΛΘΕΣ,
ΕΣΣΕΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΟΣ, ΑΜΒΡΟΤΟΣ, ΟΥΚ ΕΤΙ ΘΗΝΤΟΣ

JEAN LOUIS DAVID

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΠΙΝΕΙ ΤΟ ΚΩΝΕΙΟ

ΑΛΛ' ΕΙΡΓΟΥ ΒΡΩΤΩΝ
ΩΝ ΕΙΠΟΜΕΝ
ΕΝ ΤΕ ΚΑΘΑΡΜΟΙΣ
ΕΝ ΤΕ ΛΥΣΕΙ ΨΥΧΗΣ,
ΚΡΙΝΩΝ.
ΚΑΙ ΦΡΑΖΕΥ ΑΚΑΣΤΑ
ΗΝΙΟΧΟΝ ΓΝΩΜΗΝ ΣΤΗΣΙΑΣ
ΚΑΘ' ΥΠΕΡΘΕΝ ΑΡΙΣΤΗΝ.

ΗΝ Δ' ΑΠΟΛΕΙΨΑΣ ΣΩΜΑ
ΕΣ ΑΙΘΕΡ' ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΛΘΕΣ,
ΕΣΣΕΑΙ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΘΕΟΣ,
ΑΜΒΡΟΤΟΣ,
ΟΥΚ ΕΤΙ ΘΗΝΤΟΣ.

Αλλά εσύ να μην ξεχνάς στο μεταξύ, για όλες εκείνες τις τροφές που είπαμε, τόσο στους 'καθαρούς του Σώματος' αλλά και στις 'Ψυχής την Λύση', με Σύνεση και Μέτρο να εργάζεσαι. και το κάθε τι να συλλογίζεσαι καλά, βάζοντας την άριστη γνώμη νήιοχο, πάνω απ' όλα.

Και έτσι, όταν, **εγκαταλείποντας το σώμα σου, στον ελεύθερο Αιθέρα θα έλθεις, θα είσαι αθάνατος θεός, άφθαρτος (άμβροτος), και ποτέ πια θνητός.**

		6:0	9:0	12:0	15:0	18:0	21:0	24:0	3:0	6:0
ΤΕΤ	1	☀ 7:22				☾ 17:06				
ΠΕΜ	2									
ΠΑΡ	3									
ΣΑΒ	4		☾ 9:40							
ΚΥΡ	5									
ΔΕΥ	6									
ΤΡΙ	7									
ΤΕΤ	8									
ΠΕΜ	9									
ΠΑΡ	10									
ΣΑΒ	11									
ΚΥΡ	12									
ΔΕΥ	13									
ΤΡΙ	14									
ΤΕΤ	15									
ΠΕΜ	16									
ΠΑΡ	17									
ΣΑΒ	18									
ΚΥΡ	19	☾ 6:29								
ΔΕΥ	20									
ΤΡΙ	21									
ΤΕΤ	22									
ΠΕΜ	23									
ΠΑΡ	24									
ΣΑΒ	25									
ΚΥΡ	26									
ΔΕΥ	27									
ΤΡΙ	28									
ΤΕΤ	29									
ΠΕΜ	30									
ΠΑΡ	31	☀ 7:40				☾ 17:15				

Η άριστη γνώμη είναι η γνώμη των αρίστων της Αρετής, που έβαλαν, πρώτοι αυτοί, νήιοχο και κραταίο οδηγό στους λογισμούς, στα λόγια και στα έργα τους, την θέληση του Αγαθού, δηλαδή:
1) των Θεών τις Εντολές,
2) των Ηρώων τις Αρετές, καθώς και
3) των Δαμνώνων Διδασκάλων τις σοφές Συμβουλές,

αυτές που, ως άλλος λύχνος της νικητός, κρατούν επάγωγην την Ενθύμηση της θείκης καταγωγής σου.

Ίδου οι τελευταίοι στίχοι των Χρυσών Επιστ. συνοφίζονται και δικαιώνουν τον δια βίου αγώνα σου για την Αρετή και το Αγαθό.

Ο ελεύθερος Αιθέρας, που σε περιμένει, είναι το 5ο Στοιχείο, το Παγκόσμιο Πυρ, του οποίου οι βαθμίδες θα σε φέρουν μπροστά στον Ζωοδότη Ήλιο του Πνεύματός.

Πέραν, λοιπόν, ζωντανός μέσα από τον θάνατο, χωρίς να φοβάσαι, αλλά μήτε και να επιθυμείς,

κι αφήσου σ' Εμάς, αφού έζησες άζια, μέσα σε άζιες σκέψεις, άζιους λόγους κι άζιες πράξεις.

Έτσι θα ξαναγυρίσεις κοντά στους Αθάνατους Θεούς που αγάπησες, σεβάστηκες, και λάτρευσες, με όλη την καρδιά και την διάνοιά σου, υψός θεών κι εσύ, όμοιος με Εκείνους, άφθαρτος και ποτέ πια θνητός.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΑ ΔΙΔΑΧΗ

Το Παν απορρέει από μια Σύλληψη του θεϊκού ΝΟΥ, η θέληση του Οποίου συνιστά τον Παγκόσμιο ΝΟΜΟ. Αυτός είναι ο Νόμος που καθορίζει την **ΤΑΞΗ**, την **ΑΡΜΟΝΙΑ** και την **ΣΥΝΟΧΗ** των όντων, στον Ουρανό, επάνω, όπως και των μορφών της Ζωής, στην Γη, κάτω.

Την **Τάξη**, διότι χώρισε το Άνω από το Κάτω, τον Ουρανό από την Γη, το Πνεύμα από την Ύλη.

Την **Αρμονία**, διότι αυτά τα δύο, Ουρανόσ και Γη, έτσι τακτοποιημένα, συνυπάρχουν, συνεργάζονται και συνδημιουργούν τον **Ωραίο Κόσμο**, συνεισφέροντας, το καθένα από τα δύο, την ιδιαίτερη φύση του.

Την **Συνοχή**, γιατί αυτά, έτσι τακτοποιημένα κι εναρμονισμένα, αν και παράγονται από αμέτρητες διαφορετικές και ανόμοιες μορφές, κάνουν το Ένα να εμφανίζεται μέσα από τα πολλά, το ΈΝ, την Ιερή Μονάδα, που ενθυμίζει στους Ανθρώπους την άρρητη Ουσία του θεϊκού Νου καθώς και την άγια καταγωγή τους.

Μήπως ο Άνθρωπος δεν συνίσταται από πολλά, διαφορετικά κι ανόμοια μέρη, που μεταξύ τους συνεργάζονται αρμονικά και με τάξη, κι όμως αυτός παραμένει ο ίδιος πάντα, ένας και μοναδικός;

Κι ακόμα, αυτά τα διαφορετικά κι ανόμοια μέρη δεν είναι που αλλάζουν συνεχώς, γεννιούνται, ζουν πεθαίνουν και αναγεννιούνται, κι όμως ο άνθρωπος παραμένει ένας και μοναδικός, ο ίδιος πάντα;

Κι αν αυτό συμβαίνει στο σώμα, που το βλέπουμε, γιατί να μην συμβαίνει κάτι ανάλογο στην ψυχή μας που την νιώθουμε, αλλά και στο πνεύμα μας, με το οποίο αντιλαμβανόμαστε;

Αυτή η Τάξη, η Αρμονία και η Συνοχή απετυπώνονται καθαρά μέσα στην Φύση και, επομένως, πάνω στον Άνθρωπο, αλλά ο αυτόν, περισσότερο ή λιγότερο, ανάλογα με τον τρόπο της ζωής του και στον βαθμό που αυτός ο ίδιος θέλει να είναι φυσικός, πηκός, λογικός.

Είναι δε **φυσικός** όταν ζει σύμφωνα με τους Νόμους της Φύσεως και του σώματός του. Το κλειδί εδώ είναι το **ΜΕΤΡΟΝ ΣΕ ΟΛΑ**.

Είναι **πηκός** όταν ζει σύμφωνα με τους Νόμους της Ψυχής, παγκόσμιος και ατομικός. Το κλειδί εδώ είναι η **ΑΡΕΤΗ** και η **ΦΙΛΙΑ** - «Φίλος τοις πάσι και εν παντί».

Τέλος, είναι **λογικός** όταν ζει σύμφωνα με τους Νόμους του Πνεύματός. Το κλειδί εδώ είναι η **ΓΝΩΣΗ** της **ΑΛΗΘΕΙΑΣ**.

Και μήπως, εν τέλει, ο Άνθρωπος, πλασμένος κατ' εικόνα θεού, δεν είναι -πάνω απ' όλα- ένας **Νους**, που πασχίζει να μάθει για να διμυθεί ποιος είναι, από πού έρχεται και πού πηγαίνει, ώστε να ομοιάσει και να γυρίσει στον Θεό που τον έπλασε;

ΤΟ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟ ΠΟΥ ΣΕ ΕΠΙΛΑΞΕ,
ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΓΝΩΣΗ.
ΤΟ ΝΑ ΟΜΟΙΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΠΟΥ ΣΕ ΕΠΙΛΑΞΕ,
ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΑΡΕΤΗ.

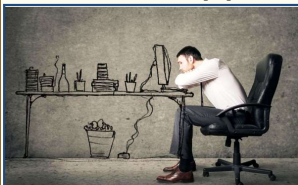
Έτσι μας έδωσε Εκείνος.

Πολιτιστικός κάματος

Ο πολιτισμός μας είναι κουρασμένος. Με αυτήν τη φράση μπορούμε, νομίζω, να αποδώσουμε την εντύπωση την οποία αποκομίζει ο μέσος σημερινός άνθρωπος που παρακολουθεί, σε τούτη ή εκείνη την έκφραση, την πορεία του πολιτισμού μας. Με αυτήν μπορούμε και να συνοψίσουμε όσα είπαμε στο προηγούμενο άρθρο, ώστε να μας είναι δυνατό να συνεχίσουμε από το σημείο στο οποίο η κλεψύδρα μας είχε κόψει τότε το λόγο. Η σύγχρονη αποδυνάμωση των αξιών του πολιτισμού έδωσε δικαίωση στα «a priori» απαισιόδοξα σχήματα τα οποία είδαμε, διότι η αποδυνάμωση, το «ξέφτισμα» αυτό των αξιών οδηγεί, «ει και επί άλλη αιτιολογία», στο ίδιο συμπέρασμα: Ο πολιτισμός στις ημέρες μας φαίνεται ως κάτι το «παλαιούμενον και γηράσκον και εγγύς αφανισμού».

Και αυτή η κόπωση του πολιτισμού στις μέρες μας, αυτός ο κάματος, είναι κάτι το οποίο δεν χρειάζεται φιλοσοφική σύλληψη για να γίνει αντιληπτό. Θες δε θες, η πραγματικότητα σε κάνει να την αισθανθείς. Με απειρία εκδηλώσεων. Τρεις μόνο από τις εκδηλώσεις αυτές θα αναφέρουμε εδώ.

Έλλειψη ενθουσιασμού...

Προσέξατε, πρώτον, ότι στις μέρες μας λείπει από τον άνθρωπο ο ενθουσιασμός; Όσοι από τους

αναγνώστες μας είναι νέοι ίσως δεν είναι σε θέση να νιώσουν το φαινόμενο αυτό ως χαρακτηριστικό των ημερών μας. Τους λείπει η δυνατότητα της σύγκρισης. Οι κάπως παλαιότεροι, όμως, και οι εξ αφηγήσεως ή εκ μελέτης γνωρίζοντες τι ενθουσιασμός υπέρ ιδεών, οιωνδήποτε ιδεών, γέμιζε σε χρόνους περασμένους – όχι και τόσο περασμένους! – θα το αντιλαμβάνονται! Και θα νοσταλγούν την εποχή των ενθουσιασμών. Ακόμα και των ενθουσιασμών για θέματα που ίσως δεν τον άγγιζαν. Ακόμα και την υστερία θα νοσταλγούν. Την υστερία για την «ελιά» ή το «κορδόνι», για την «καθαρεύουσα» ή τη «μαλλιάρη». Καλύτερη εκείνη η υστερία από την ομαδική παράκρουση που καταλαμβάνει όχι μόνο παιδιά και παλιόπαιδες αλλά και σοβαρούς κυρίους, τα πρώτα φέρνοντας στην κοινωνία και κυρίες του «χάι λάιφ», όταν οποιαδήποτε «σταρ» κάνει την επιδεικτική εμφάνισή της!

... και αδιαφορία για την ελευθερία

Απόρροια της έλλειψης αυτής του ενθουσιασμού είναι και η αδιαφορία για την πρόασηση και ημών των ιδίων από τους κινδύνους που συνεπάγεται αυτός ο κάματος του πολιτισμού μας. Στο φύλλο του περασμένου Φεβρουαρίου παρουσιάσαμε τη χειρότερη εκδήλωση αυτής της αδιαφορίας: την αδιαφορία μας για την ελευθερία. Και πριν από όλα, για την ελευθερία της συνειδήσεώς μας. Εν τω μεταξύ, όπως και σε περασμένους αιώνες, οι κήρυκες της δέσμευσης της συνειδήσεως επαναλαμβάνουν τα ίδια από καιρό συνθήματα ως δικαιολογία, ως επιχρυσωμά, για το αλυσοδέμα των ψυχών, προκειμένου ιδίως να αντιμετωπίσουν τα μεγάλα, τα πρωταρχικά για την ανθρωπινή υπόσταση προβλήματα. Το ακούσαμε πάλι, με αφορμή τον τελευταίο προεκλογικό αγώνα στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής. «Ελευ-

θερία για την αλήθεια», λένε, «όχι για την πλάνη». Πού ερμηνεύεται το τι είναι αλήθεια και τι πλάνη θα το κρίνει όχι η συνείδηση αλλά η αλυσίδα!

Σαπίλα στην κοινωνία

Δεύτερη εκδήλωση του κάματος αυτού είναι η σαπίλα, η σαπίλα που γίνεται ανεκτή, που κάθεται με χουζούρι στην κοινωνία μας ως κύριος στο σπίτι του.

Και αυτή η εκδήλωση, η σαπίλα, είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος. Και – ως μπορούμε κι εμείς τώρα, άκοντες αλλά κατ' αναπόδραστη ανάγκη, στα χωράφια αυτά – αυτή η σαπίλα είναι το υπ' αριθμόν ένα όπλο το οποίο προσφέρει στον κομμουνισμό το λεγόμενο αστικό καθεστώς. Βέβαια, και ο κομμουνισμός προσφέρει ισχυρότατο όπλο στους αντιπάλους του. Είναι το έγκλημα. Το ωμό, το απαίσιο έγκλημα, με το οποίο συνδέεται η εμφάνιση του κομμουνισμού στον πολιτισμό μας. Τι αποδεικνύεται όμως; Ότι η σαπίλα του «αστού» βαραίνει περισσότερο από το έγκλημα του κομμουνιστή. Στο κάτω – κάτω, το έγκλημα έχει την ικανότητα να εμφανίζεται – ψευδολόγος εμφάνιση, αλλά εμφάνιση – ως κάτι που είναι τάχα αναπόφευκτο για την πραγματοποίηση ανώτερων σκοπών και ότι επομένως «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». (Όλοι το λένε αυτό, έστω κι αν το φορτώνουν στους Ιησούτες). Η σαπίλα όμως; Πώς να προβάλει αυτή ως... μέσο προς σκοπό; Θα πείτε: και στο κομμουνιστικό καθεστώς δεν υπάρχει σαπίλα; Πώς δεν υπάρχει! Και υπάρχει και παρά την τόση και τόσο φοβερή απόκρυψη, όλο και κάτι αντιλαμβάνομαστε. Όλο και κάτι αναθυμιάσεις ξεφεύγουν από τούτη ή κείνη τη σχισμή στο παραπέτασμα και μερικές δίκες πολλά σκεπάζουν. Ναι, αλλά στο αστικό καθεστώς η υπάρχουσα σαπίλα είναι εντελώς εμφανής. Και αυτό μεν ίσως, το εμφανές είναι για έπαινο μάλλον παρά για ψόγο. Αλλά η προβολή της σαπίλας δεν γίνεται μόνο ως ταπεινή ομολογία. Γίνεται, όπως στην περίπτωση του κυνικού σύγχρονου πλούτου, με θρασύτητα, η οποία σε εξοργίζει μέχρι που να σου θαλώσει τον νου. Και αυτό πλέον πάει πολύ!

Τρόμος για την τεχνική πρόοδο

Ας αναφερθεί εν τέλει και μια τρίτη έκφραση της κόπωσης, την οποία απεικονίζουν στην εικόνα που παραμένει στις μέρες μας ο πολιτισμός. Είναι η αγωνία την οποία αισθάνεται ο άνθρωπος όταν αντικρίζει το παιδί του, την τεχνική πρόοδο, τη μηχανή, ο τρόμος του μπροστά στην ατομική ενέργεια. Και ο τρόμος καθ' εαυτόν είναι κακό σημάδι! Δε χρειάζεται να πούμε τίποτα ως προς την αγωνία αυτή. Υπήρξε η αφετηρία της προσπάθειας του περιοδικού αυτού, γιατί είναι το επίκεντρο της νοοτροπίας των «παραλυμένων γονάτων». Ας την υπενθυμίσουμε μόνο. Ας κλείσουμε τη σειρά των παραδειγμάτων από τις άπειρες εκδηλώσεις υπό τις οποίες δείχνει τον κάματο ο κουρασμένος πολιτισμός μας. Όπου κι αν κοιτάξεις, θα δεις την υποτονία. Λες και εφαρμόζεται κι εδώ ο χρησμός του Μαντείου προς τον Ιουλιανό τον Παραβάτη: «απεσβέτο και λάλον ύδωρ!»

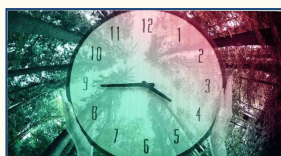
Σβήνει ο «δυτικός» πολιτισμός!

Με άλλα λόγια, ο πολιτισμός μας, ο περιφημός «ευρωπαϊκός», ο «δυτικός» πολιτισμός φεύγει πλέον, σβήνει. Πρέπει να το πάρουμε απόφαση! Όχι γιατί το λέει ο Spengler, αλλά γιατί το λέει η πραγματικότητα. Το έβλεπες αυτό διαρκούντος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Ο πόλεμος αυτός δεν ήταν μόνο ο «άσκοπος πόλεμος», όπως τον είχε χαρακτηρίσει ο Τσώρτσιλ. Ήταν και ο βάρβαρος πόλεμος, ή μάλλον – και χειρότερα – ο, αν επιτρέπεται τη λέξη, παλιμβάρβαρος πόλεμος. Έθνη εκτραφέντα από τον δυτικό πολιτισμό, ή και εκθρέψαντα αυτόν, διεξήγαν αυτόν τον πόλεμο με βαρβαρότητα, που πρέπει να γυρίσεις πίσω στο σκοτάδι πολύ περασμένων αιώνων για να τη συναντήσεις... αν θα τη συναντήσεις και τότε.

Δεν κυβερνά ο πολιτισμός!

Και να ήταν μόνο διαρκούντος του πολέμου! Αφής ο πόλεμος τελείωσε πια, από τότε φαίνεται πλέον ακόμα καθαρότερα πόσο ο πολιτισμός μας παραμερίζεται και από τη συμβίωση των ανθρώπων και από την ατομική μας ακόμα ζωή. Απλούστατα, ο πολιτισμός μας δεν κυβερνά πλέον. Και ένας πολιτισμός που παύει να κυβερνά παύει και να ζει!

Άγνωστο το μέλλον!

Βέβαια, δεν πέσαμε, ή αν θέλετε δεν πέσαμε ακόμα, στην κατάσταση της γυμνής βα-

βαρότητας. Ακόμα κυβερνιόμαστε από κάτι που έχει σχέση με τον πολιτισμό. Αλλά αυτό είναι ο επίλογος. Ή μάλλον, είναι ένα «ερχάτος» που πλάθει η φαντασία μας. Πότε οδηγούμαστε από τον πολιτισμό όπως τον φανταζόμαστε ότι υπήρξε. Πότε από τον πολιτισμό όπως τον φανταζόμαστε ότι θα είναι στο μέλλον. Πάντως, όχι από τον πολιτισμό όπως είναι σήμερα. Διότι ο σημερινός πολιτισμός απλούστατα «υπήρξε». Fui! Βροσκόμαστε έτσι μεταξύ ενός πολιτισμού, ο οποίος έφυγε ή πάντως φεύγει, και αφετέρου ενός πολιτισμού, ο οποίος ίσως έρχεται ή, αν θέλετε, ασφαλώς έρχεται αλλά ο οποίος δεν ήρθε, δεν διαμορφώθηκε, δεν κυβερνά ακόμα και δεν έχουμε - και όταν ακόμα νομίζουμε ότι έχουμε - καμία, μια καμία, ιδέα ως προς το ποια θα είναι η δομή του. Μπορεί, όταν έρθει, να είναι άριστος. Προς το παρόν, μας είναι άγνωστος. Μας εμπνέει επομένως φόβο και αγωνία ακόμα.

Μεσοβασιλεία πολιτισμών

Βρισκόμαστε στη μεσοβασιλεία των πολιτισμών. Δεν υπήρξαν σκληρότεροι καιροί από τις μεσοβασιλείες, τα interregna. Και αυτό γινόταν στις μεσοβασιλείες των ανθρώπων. Φανταστείτε πόσω μάλλον ισχύει τούτο ως προς τις μεσοβασιλείες των πολιτισμών!

Δεν είμαστε προφήτες!

-Τι θα γίνει λοιπόν; Μα... εάν ο αναγνώστης περιμένει να δει εδώ προφητικές σκέψεις, ως προς το τι θα επακολουθήσει το ηλιοβασίλεμα του πολιτισμού μας, λυπούμαστε, αλλά θα τον απογοητεύσουμε. Δεν είναι όργανο του Μαντείου των Δελφών η «Συζήτηση». Αλλά είναι βουλή της Πρόνοιας του Θεού ο θνητός, ενώ δεν γνωρίζει καλά – καλά τα όντα, ενώ αδυνατεί να φανταστεί καν τα εσόμενα, να έχει μέσα του, παρόλο τούτο, σαφώς

καθοδηγούσα τη φωνή της συνειδησης ως προς τα δέοντα, ως προς το τι πρέπει να κάνουμε. Ως προς το χρέος μας.

Απαιτητικοί οι καιροί της σήμερον!..

Και το χρέος μας το υπαγορεύει ακριβώς η σκληρότητα των καιρών στη μεσοβασιλεία τούτη. Είναι απαιτητικοί οι καιροί αυτοί! Πολύ απαιτητικοί. Πάει η ξενοιασία της «όμορφης εποχής», της «belle époque»! Τώρα οι καιροί ζητούν πολλά. Όχι από λίγους, τους ήρωες. Από όλους. Ό,τι σε άλλους χρόνους χρειαζόταν για να είσαι ήρωας χρειάζεται τώρα απλώς για να επιζήσεις. Ενωώ, φυσικά, να επιζήσεις όχι απλώς ως δίποδο ζώο ή... τροχοφόρο, αλλά ως όντως άνθρωπος.

Αναγκαία η Άνοδος

Και για να επιζήσεις, πρέπει να ανέβεις. Ή μάλλον, να ανεβαίνεις ψηλά. Όλο και ψηλότερα. Ο κάμπος ολοένα γίνεται και περιοχή της νέκρας – το είδαμε αυτό και στο προηγούμενο άρθρο. Η ζωή βρίσκεται ψηλά. Πρέπει να ανεβείς, να ανεβαίνεις. Αυτό είναι το μήνυμα, το πρόσταγμα, που σου στέλνει η μεσοβασιλεία των πολιτισμών! Μη κουράζεσαι, σου λέει, με προβλέψεις και μαντείες, που θα διαψευστούν εξ άπαντος, διότι, απλούστατα, εκείνο που κυοφορείται σήμερα ξεπερνά κάθε φαντασία. Ένα έχει υπόψη σου: Έμεινες στον κάμπο; Ό,τι και να φέρει αυτή η μεσοβασιλεία, θα σε τσακίσει. Ανέβηκες ψηλά; Ό,τι και να γίνει, θα το δαμάσει!

Πίστη, η πηγή της Ανόδου

Ναι, αλλά το ανέβασμα αυτό, που είναι το πρόσταγμα της μεσοβασιλείας των πολιτισμών και το νόημα της παρούσας επισκόπησης, το ανέβασμα αυτό θέλει δύναμη! Αυτό χρειαζόμαστε πέραν άνθρωπον δύναμη! Ζητάμε από τον άνθρωπο το υπέρ τον άνθρωπο. Άρα, του ζητάμε να εφοδιαστεί με δύναμη αυτόχρημα υπεράνθρωπη. Και τη δύναμη που χρειάζεται ένα τέτοιο ανέβασμα, τη δύναμη αυτή... δεν θα τη δώσει ούτε ο ηλεκτρισμός ούτε η ατομική ενέργεια. Πίστη λέγεται η πηγή, από όπου τέτοια δύναμη εκπορεύεται. Η πίστη, η οποία θα κάνει τη συνειδηση κυβερνήτη και την εκπλήρωση του χρέους μας αποστομωτική απάντηση σε ό,τι «τέχεται η επιούσα».

Ανέβασμα, η μόνη λύση

Η πίστη αυτή θα δώσει μέσα μας νόημα στο πνευματικό ανέβασμα. Χωρίς τη δύναμη αυτή... μα ας υπενθυμίσουμε πάλι την επιγραφή την οποία ο Δάντης θέτει στην είσοδο της κόλασης: «Αφήστε κάθε ελπίδα!» Με τη δύναμη όμως αυτή και με το πνευματικό αυτό ανέβασμα, οτιδήποτε κι αν είναι αυτό που

έρχεται ως διαδοχή του πολιτισμού που φεύγει... ας μην έχει ο αναγνώστης την παραμικρή αμφιβολία: άλλη θα είναι η συνέπεια αν αυτό το οτιδήποτε, της κατα-

στροφής ή πλημμύρας έστω, συναντήσει μόνο κάμπο και άλλο αν συναντήσει κοινωνίες, και ούτε καν κοινωνίες, νησιδες έστω απομονωμένες, που στέκουν ψηλότερα από εκεί που μπορεί να φτάσει η λάβα της καταστροφής, αν συναντήσει το «άνω σχωμέν τας καρδιάς» ως πραγματικότητα, έστω κι αν προβάλλεται σε μεμονωμένες εξαιρέσεις, αλλά να προβάλλεται όντως, όντως απτή πραγματικότητα.

Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος!

Και αν ο αναγνώστης επιμένει κατ' αμείλικτο τρόπο – όπως χρειάζεται, άλλωστε, σε τέτοιες περιπτώσεις – να μας υπομνήσει και τη δυνατότητα στην οποία, φευ, όντως καταντήσαμε, τη δυνατότητα να εξαφανιστεί δια παντός, σε μια νέα σύγκρουση, η ζωή του ανθρώπου επί της γης ή να υποστεί το είδος τέτοια δηλητηρίαση από την ατομική ενέργεια και αλλοίωση των διανοητικών του δυνάμεων, διανοητική αναπηρία, ώστε ο άνθρωπος να πάψει να είναι σκεπτόμενο ον. Αν λοιπόν ο αναγνώστης έχει τη σκληρότητα να επιμένει να του απαντήσουμε αν το πνευματικό ανέβασμα περί του οποίου πρόκειται, μπορεί και σε τέτοια περίπτωση να έχει αξία, η απάντηση είναι: αδίστακτα ναι! Όχι μόνο γιατί το «ναι» αυτό το λέει η αιωνιότητα του Ουρανού, του οποίου το υπερπέραν καμία πυρηνική έκρηξη δεν μπορεί να ταραξει. Αλλά και γι' άλλον, όλως γήινο, λόγο: στο τέλος – τέλος, αφού εκεί καταντήσαμε, να θέσουμε ερωτήσεις σε έσχατη απόγνωση και να αντιμετωπίζουμε υποθέσεις πρωτοφανούς στην Ιστορία απελπισίας, ε λοιπόν, κι αν αποστρέφοντας προς στιγμή τα βλέμματα από τον Ουρανό δούμε μόνο τον υποθετικό αυτόν μύρο Χάρο να εξαφανίζει τα πάντα, ε, κι έτσι αν το πάρετε – και δεν υπάρχει κανείς λόγος να το πάρετε έτσι – και αν η γενιά μας πρόκειται να είμαστε «οι τελευταίοι των Μοικανών», ε, ας είμαστε τουλάχιστον οι υψηλά ιστάμενοι!

Το μήνυμα είναι πραγματικά λύση;

Αλλά ας αφήσουμε τώρα τις παρεκβάσεις και τις εφιαλτικές απαντήσεις σε φανταστικές και έξαλλες ερωτήσεις και ας επιστρέψουμε στον δρόμο μας. Και στον δρόμο μας μάς περιμένει ένα ερώτημα: Το μήνυμα άραγε, το οποίο, όπως είδαμε, εκπέμπει η μεσοβασιλεία των πολιτισμών, το πρόσταγμα που μας δίνει για το ψυχικό μας ανέβασμα, είναι όντως ο ασφαλής δείκτης της διεξόδου; Αποτελεί άραγε, στην πραγματικότητα και όχι ως ρομαντικό φληνάφημα ή ως υποκριτικό υπνωτικό όπιο, αποτελεί άραγε λύση αυτή η παρακείμεση προς την ανοδική πορεία;

Απάντηση, η πίστη

Ερώτημα επί του οποίου τον λόγο έχει και πάλι η πίστη. Και φρονούμε ότι το μέλλον μας δεν εξαρτάται από τους πυραύλους, αλλά από την απάντησή την οποία θα δώσουμε στο ερώτημα αυτό. Εάν δεν πιστεύουμε στα «μοιραία», στο μοιραίο του Spengler και σε οποιοδήποτε μοιραίο, τότε θα πιστέψουμε κατ' ανάγκη ότι, ό,τι και να γίνει, πάντοτε μένει κάτι στον άνθρωπο να κάνει. Και αυτό το «κάτι» ξεκινάει από το ανέβασμα. Ένα βήμα μας προς ψηλότερα επίπεδα έχει ασύγκριτα μεγαλύτερη αξία από ατέρμονες εικασίες επί του μέλλοντος, εικασίες περί των οποίων είναι εκ των προτέρων

μαθηματικά βέβαιο ότι ουδεμία τούτων θα δικαιώσει η πραγματικότητα που έρχεται, απλούστατα ασύλληπτη από τη φαντασία της γενιάς μας.

Δεν είναι χίμαιρα η άνοδος!

Εάν δε τυχόν αντιπάζει κανείς σε αυτά ότι το σύνθημα της ανόδου ως αντιμετώπισης του απελπιστικά άγνωστου μέλλοντος, ότι το σύνθημα αυτό είναι χίμαιρα, θα του απαντήσουμε ό,τι αντιθέτως, χίμαιρα είναι να νομίζουμε ότι υπάρχει οποιαδήποτε άλλη διέξοδος εκτός από το ανέβασμα αυτό, το οποίο πραγματοποιούμε, αν δεν αποδεικνύει τίποτε άλλο, αποδεικνύει τουλάχιστον τούτο: ότι και όμως... «και ιδού ζώμεν!» Δεν ανεβαίνουν οι νεκροί!

Στον αγώνα για ένα καλύτερο μέλλον

Και τώρα, πίσω στον αγώνα, στον οποίο και

το περιοδικό τούτο φιλοτιμείται να συμβάλλει με όση δύναμη έχει. Όσοι στον αγώνα αυτόν αγωνιζόμαστε, οπωσδήποτε και από οποιαδήποτε έπαλξη, χωρούμε έχοντας οδηγό, δίκην πολικού αστέρα, τις μεγάλες αξίες οι οποίες συνδέουν τον άνθρωπο με την αιωνιότητα. Το πρόσταγμα της αιωνιότητας δε μας απαγορεύει, αντίθετα μας επιβάλλει, να αναγνωρίσουμε χωρίς δισταγμούς και περιστροφές και καλλυντικά ότι, αυτή τη στιγμή, εκείνο το οποίο η σημερινή πραγματικότητα μας προσφέρει ως βάθρο είναι το κενό, το χάσμα, ο φόβος, η αγωνία. Ούτε είμαστε αισιόδοξοι, αν όντως είμαστε πιστοί. Ας μας επιτραπεί να επαναλάβουμε ό,τι παρατηρήσαμε και άλλοτε. Ο αισιόδοξος αρνείται να δει τα μαύρα σύννεφα που κατακαλύπτουν τον ουρανό. Ο πιστός βλέπει τα σύννεφα. Και όχι μόνο τα βλέπει, αλλά και τα δείχνει. Αλλά δια της πίστης βλέπει ακόμα πάνω από τα σύννεφα τον Ήλιο, ο οποίος πάντοτε λάμπει, και στην καταθλιπτικότερη βαρυσυννεφία ακόμη. Και τότε μόνο έχει νόημα να συνεχίσουμε τον αγώνα μας, εάν καλλιεργήσουμε στον εαυτό μας την πίστη ότι οφείλουμε, μη πσοούμενοι από μοιρολατρικά σχήματα και απαισιόδοξες προγνώσεις, μη ταρασσομένοι ακόμα ούτε από την άγνοια περί το εσόμενο αλλά και αυτό το νυν ον, να αποδυθούμε με όλες μας τις δυνάμεις, με όλη μας την υπόσταση, στην ανοδική πορεία. Αυτή η πορεία θα μας δώσει όχι μόνο την ικανοποίηση ότι επιτελούμε το χρέος μας, αλλά και τη δύναμη ώστε, χωρίς μάταιες προσπαθήσεις «φυγής» από τις απογοητεύσεις του παρόντος, να κάνουμε ακριβώς τις απογοητεύσεις αυτές οικοδομικό υλικό για τη δημιουργία του μέλλοντος!

A. N. Τσιριντάνης

Επισκεφθείτε

το νέο Site του Συλλόγου μας
<http://www.sylfilon.gr>

- ⇒ Ενημερωθείτε για τους σκοπούς του.
- ⇒ Δείτε τις Ανακοινώσεις και τα Νέα του.
- ⇒ Συμμετέχετε στις δραστηριότητές του.
- ⇒ Διαβάστε όλα τα φύλλα της εφημερίδας
"Επι Κοινωνία εν Τύπω".
- ⇒ Μελετήστε το καταστατικό του.
- ⇒ Επικοινωνήστε μαζί μας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΦΙΛΩΝ ΠΕΡΙΘΑΛΠΟΜΕΝΩΝ
ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ "Η ΣΩΤΗΡΙΑ"

Εγγραφή στο Newsletter | Επικοινωνία

Αναζήτηση...

Τα νέα μας Ταυτότητα Το έργο μας Εκδηλώσεις Στήριξέ μας

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ανακοίνωση

Λόγω πανδημίας κορωνοϊού και εκτάκτων συνθηκών του Νοσοκομείου μας αναστέλλεται η έντυπη έκδοση της εφημερίδας μας. Η "Επί Κοινωνία εν Τύπω", μέχρι νεωτέρας, θα κυκλοφορεί ηλεκτρονικά και μπορείτε να τη διαβάζετε μέσα από το Site του Συλλόγου μας: www.sylfilon.gr.

Μέσα από το ίδιο site μπορείτε να εγγραφείτε στο **News letter** (πάνω δεξιά) ώστε να λαμβάνετε ηλεκτρονικά την εφημερίδα μας και ειδοποιήσεις για τις δραστηριότητες του Συλλόγου μας.

Η έντυπη μορφή της εφημερίδας μας (όταν επιτραπεί) κυκλοφορεί και διανέμεται δωρεάν μέσα στο Νοσοκομείο και ταχυδρομείται μόνο στα ταμειακώς εντάξει μέλη του Συλλόγου.

Αν επιθυμείτε να γίνετε **μέλος του Συλλόγου** μας μπορείτε να το κάνετε και ηλεκτρονικά μέσα από το Site (κάτω αριστερά) συμπληρώνοντας τη σχετική αίτηση ή δια ζώσης στα γραφεία του Συλλόγου Δευτέρα και Πέμπτη 11:00 - 15:00, τηλ. 2107763638.

Η ετήσια συνδρομή είναι 15 ευρώ και η εγγραφή 6 ευρώ εφάπαξ.

Με φιλικούς χαιρετισμούς
Σύλλογος Φίλων Περιθαλπομένων Νοσοκομείου «Η Σωτηρία»

Ανακοίνωση

Λόγω των ιδιαίτερων συνθηκών και για την προστασία όλων δεν μπορούν να διοργανωθούν οι εκδηλώσεις μας που μέχρι τώρα κρατούσαν σε καλή κατάσταση τα οικονομικά του Συλλόγου μας και μπορούσαμε άνετα να καλύπτουμε ανάγκες περιθαλπομένων του Νοσοκομείου μας.

Ένα από τα κυριότερα έσοδα του Συλλόγου μας και το **μοναδικό, αυτό το χρονικό διάστημα, είναι η ετήσια συνδρομή (των 15 ευρώ)** των μελών μας.

Ο Σύλλογός μας αριθμεί σήμερα 232 ενεργά μέλη. Χάρη σε σας έχουν υποστηριχτεί οικονομικά πάνω από 2.000 περιθαλπομένοι και έχουν δαπανηθεί για αυτόν τον σκοπό περισσότερα από 200.000 ευρώ από την έναρξη της δράσης μας ως σήμερα!

Σας παρακαλούμε για την έγκαιρη καταβολή της συνδρομής σας, για την εξασφάλιση της σταθερότητας της παροχής οικονομικής βοήθειας σε ασθενείς που πέρα από τα προβλήματα της υγείας τους αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα.

Παρακαλούμε επικοινωνήστε με τη γραμματέα του Συλλόγου μας Δευτέρα και Πέμπτη 11:00 - 15:00 για να πληροφορηθείτε για τυχόν οφειλές σας.

Σας ευχαριστούμε
Τηλ. 2107763638